

PROČ BÝT ANTIMILITARISTOU/KOU? ANEB REAKCE PRACUJÍCÍCH A MLÁDEŽE NA VÁLKU

"Já budu mluvit proti válce tak dlouho, dokud mi můj hlas vydrží, teď i během války. Tisíckrát bych raději zemřela voláním na lidi, aby odmítli být poslušní, odmítli vojenskou službu, odmítli vraždit své bratry, než bych měla dát svůj hlas při ospravedlnění války, kromě jediné války všech národů proti jejich despotům a vykořisťovatelům – sociální revoluci." Emma Goldmanová.

Válka je to nejhorší, co může každého z nás potkat. Proto je důležité důsledně si stát za antimilitaristickým postojem, protože militarismus a falešné vlastenectví je příprava na další ozbrojený konflikt. Není možné volat po míru dalším zbrojením, zvětšováním armády, roznécováním nacionalistických nálad, militarizací společnosti a apelováním na obranu vlasti. To vše je pouze snaha politiků a bohatých, jak zakrýt naši bídu, zhoubnost námezdní práce a rozrůstajících se sociálních a environmentálních problémů, krizí kapitalismu.

Je to snaha jak odvést naši pozornost a oprávněný hněv od původců našich existenčních problémů. Naším nepřítelem totiž není pracující z nepřátelské země, ale náš domácí mocipán a zaměstnavatel, který nás vysává a šťve proti sobě. Úplně stejně je tomu u pracujících v nepřátelské zemi.

Antimilitarismus tak říká, nemiřte na sebe zbraněmi, nevražděte se v jejich válkách, odmítněte se na nich podílet, a když vás donutí vzít zbraň, otočte je na svoje pány, původce svého neštěstí.

Hrdinstvím není volat po více zbraních, posílat zbraně na zabíjení té či oné straně, nebo se dokonce podílet na vraždění přímo na místě. Naopak je i v tak těžké chvíli, když někde opět začnou hřmět děla na povel politických vůdců a generálů, si uvědomit, proč se války vedou a v koho zájmu, a v zájmu nás, jakožto pracujících a mládeže to není! A prosazovat svůj antimilitaristický názor o to hlasitěji než dosud.

Antimilitarismus není projevem slabosti natož zbabělosti, ale síly ducha a svědomí, že nebudeme hrát jejich hru na vojáčky, nebudeme vrahy svých bratrů a sester! Pravým hrdinstvím je odmítnout válku! Pomoci těm, co před válkou utíkají, a nejen ženám a dětem, ale i mužům, co odmítají umírat a stát se vrahy. Hrdinstvím je odmítnout rozkaz vůdců jít do války, rukovat. Hrdinstvím je složit zbraně a dezertovat. Hrdinstvím je protestovat proti válce, zastavit politiky ve vedení války: demonstracemi, generální stávkou, sabotováním válečné výroby a obchodu, odstraněním vládců od moci, vzpourou, sociální revolucí.

Budováním širokého solidárního protiválečného hnutí pracujících a mládeže na obou stranách válečného konfliktu. Rozvíjení komunikace a podpory, místo štvání se proti sobě a mávání státními prapory. Rozvíříme proto jako pracující a mládež společnými silami antimilitaristický černý prapor, který nás všechny spojuje. Protože žádný normální člověk, obyčejný pracující nebo student, si nepřeje válku a smrt.

Současnou válku i hrozbu budoucích válečných tažení může zastavit jen silné emancipační hnutí pracujících a mládeže, které sebou zároveň nese vizi sociálně spravedlivého uspořádání společenských a ekonomických vztahů. Protože jestli zrovna zuří válka či nikoli, šéfové a politici proti nám jako pracujícím vedou ustavičnou tzv. třídní válku.

Anarchistické hnutí od svého počátku jako nedílná součást dělnického hnutí stálo již při jeho formování a v řadách První internacionály vzniklé roku 1864! Vždy zastávalo princip odmítající válku vedenou státy mezi sebou, ať už útočné či obranné povahy. Zastávalo antimilitarismus, ale odmítalo pacifismus. České anarchistické hnutí stálo také u zrodu antimilitaristického hnutí v Čechách v letech 1890 až 1918, v boji proti odvodům a zbrojení. Masové antimilitaristické projevy za první světové války v podobě vzdávání se nepříteli a dezertce českých vojáků, odmítání plnit rozkazy a střilet, nepodílet se válečné mašinérii, byl důsledek této činnosti. Počet dezertérů vystoupil na několik set tisíc! Odpor proti válce a s tím spojené bídě a strádání se projevil také v zázemí v podobě protiválečných a hladových demonstrací a nezákonných stávek

dělnictva. Anarchistické hornictvo po vypuknutí války stálo připravené zahájit generální stávkou proti válce, avšak vinou sociálně demokratických vůdců, kteří ze zbabělosti odmítli stávkou vyhlásit, zůstali osamoceni a předem poraženi.

Anarchisté chtějí totiž ze společnosti odstranit násilí, a proto chtějí odstranit stát jako násilnickou organizaci, která posvěcuje násilí na pracujících vykořisťovaných vlastníky. Upozorňovali, že válka tzv. třídní je vedena neustále kapitalisty vůči pracující třídě, která zmirá kvůli ekonomickému útlaku bez výstřelu jediné kulky, hladem, nedostatkem léků či pracovních úrazu atd. Tyto počty nejsou nijak malé! Válka mezi státy, je jen důsledek fungování kapitalistických a mocenských vztahů. Pokračováním války proti utlačovaným jen v mnohem brutálnější podobě.

Proto anarchistické hnutí propagovalo a vedlo antimilitaristický boj. Stavělo se proti armádě, odvodům a militarismu, tj. zbrojení. Protože armáda má svůj třídní důvod, slouží k ochraně státu a majetku bohatých, k udržení systému vykořisťování pracujících. To pracující počítávali při střelbě do stávkujících, proto zaplatilo životem 40 000 účastníků potlačené pařížské komuny svými životy! Armáda spolu s policií tu je nikoliv na ochranu dělnictva, ale aby bylo připraveno potlačit jeho emancipační snahy, které ohrožují vládnoucí a kapitalisty!

Anarchistické hnutí však nebylo nikdy obhájcem pacifismu, protože si uvědomovalo, že vládnoucí a kapitalisté se svého panství nevzdají dobrovolně, že bude nutné si ho vynutit sociální revolucí, a to i za použití násilí a se zbraní v ruce, když to nebude jinak možné a také se zbraní v ruce ji udržet. Koneckonců byli to třeba i čeští anarchisté dělníci, kteří v USA spoluorganizovali ozbrojené oddíly na ochranu stávkujících před soukromými i státními armádami zaměstnavatelů, protože se nechtěli nechat jen tak střítet kapitalisty, co byla v Americe běžná praxe.

Anarchisté jako antimilitaristé, nikoliv pacifisté prosazovali, že pracující, utlačování mají právo vzít zbraň a bránit se, a že je mají použít, aby si prosadili lepší existenční podmínky a prosadili společenský systém jim výhodný. Avšak zásadně odmítali, aby dělníci brali do ruky zbraně pro zájmy vládnoucích, v jejich válkách bez ohledu na to zda jsou v pozici agresora či se bránícího a prolévají krev sebe i dělnických bratrů na druhé straně státní hranice. Anarchisté jsou přesvědčeni, že pracující nemají žádný důvod umírat ve válkách států a za jeho obranu. Oni bojují za zničení státu jako ochranky kapitálu! Proč mají pracující také umírat za vlast, stát, ve kterém nic nevlastní, co jim nadělí leda rány obušky, vězením a posvěcuje jejich vykořisťování? Proč mají umírat a vraždit, aby uchránili práva vlastníků polí, továren a obchodu, který je důvodem jejich bídy?! Proč mají jít vraždit stejné dělníky navléknuté do uniforem nepřátelského státu, kteří mají stejného nepřítele, jako oni sami a který neproleje ani kapku krve? Takto vždy anarchisté chápali antimilitarismus!

Proto anarchistické hnutí bylo vždy mezinárodní, prosazovalo sbratření pracujících napříč státními hranicemi a národy proti společnému nepříteli - vládnoucí a

kapitalistické třídě. Proto prosazuje Internacionálu, aby už se prostí lidé nevráždili navzájem ve válkách a naopak volají po tom, aby lid povstal a svrhnul původce válek a námezdního otroctví, bude-li třeba i se zbraní v ruce. Tomu se říká třídní boj! To učinili pracující i rolníci společně s anarchisty v Mexiku na počátku minulého století, poté v Rusku i na Ukrajině ve 20. letech, ale také v Koreji a Španělsku ve 30 letech 20. století s cílem realizovat (anarcho) komunistickou společnost. Dnes můžeme podobné případy sledovat v Mexiku mezi Zapatisty či v Rojavě, i když zde nejde o realizaci komunismu, ale mají svůj třídní charakter.

Proto anarchistické hnutí volalo vždy a bude volat po tom, aby v případě války pracující na obou stranách odmítli jít válčit, jak jim vládcí poručí, postavili se jim na odpor a válku zastavili generální stávkou a vzpourou v armádě s cílem nejen zastavit bratrovražednou válku, ale i odstranit vládu a realizovat svobodnou společnost bez nadvlády člověka nad člověkem, bez vykořisťování práce většiny menšinou. Neumožňují-li to současné poměry a uvědomění, přesto odmítnout válčit, dezertovat a nenechat ze sebe udělat vraha pro zájmy státu a vlasti. Proto je tak důležité věnovat veškerou svoji energii budování masového anarchistického hnutí a propagaci antimilitarismu mezi široké masy lidu.

VÁLKU PALÁCŮM, MÍR CHYŠÍM! ANI HALÉŘE, ANI MUŽE NA MILITARISMU!

NE VÁLCE ZA EMANCIPACI PRACUJÍCÍCH ZA SVĚT BEZ VÁLEK A ŠÉFŮ

